

2. Sprzedaż pozarynkową materiałów budowlanych przez organizacje handlowe regulują odrębne przepisy.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrom Handlu Wewnętrznego i Usług, Rolnictwa, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych i innym zainteresowanym ministrom oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Tracą moc przepisy regulujące zasady rozdziału i sprzedaży materiałów budowlanych przeznaczonych na zaopatrzenie rynku, a w szczególności:

- 1) uchwała nr 444 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1958 r. w sprawie zaopatrzenia rynku w materiały budowlane, zmieniona uchwałą nr 184 z dnia 26 maja 1961 r.,
- 2) § 5 pkt 1 uchwały nr 363 Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1964 r. w sprawie celowego oszczędzania na budowlanych książeczkach oszczędnościowych spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych (Monitor Polski z 1964 r. Nr 85, poz. 399 i z 1971 r. Nr 44, poz. 279),

3) § 3 ust. 1 zdanie drugie i § 11 pkt 6 uchwały nr 10 Rady Ministrów z dnia 9 stycznia 1969 r. w sprawie organizacji i poprawy warunków rozwoju budownictwa indywidualnego na wsi (Monitor Polski Nr 3, poz. 21),

4) § 3 pkt 2 uchwały nr 189 Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1970 r. w sprawie remontów budynków na obszarach wiejskich województw zachodnich i północnych,

5) § 11 uchwały nr 180 Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1971 r. w sprawie organizacji i intensyfikacji produkcji drobiarskiej,

6) § 22 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 96 z dnia 7 kwietnia 1972 r. w sprawie organizacji skupu zwierząt rzeźnych i produktów zwierzęcych oraz cen stosowanych w tym skupie (Monitor Polski Nr 25, poz. 138).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

168

UCHWAŁA Nr 128 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 czerwca 1973 r.

w sprawie ustalania cen detalicznych towarów importowanych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 9 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ceny detaliczne ważniejszych importowanych artykułów należy ustalać w relacji do obowiązujących cen detalicznych zbliżonych artykułów produkcji krajowej, a jeśli artykuł importowany nie ma odpowiednika w produkcji krajowej — w relacji do obowiązujących cen detalicznych zbliżonych artykułów importowanych, znajdujących się w obrocie.

2. Wykaz ważniejszych importowanych artykułów, zwany dalej „wykazem”, ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Cen w uzgodnieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług i Ministrem Finansów.

§ 2. 1. Ceny detaliczne pozostałych artykułów importowanych, nie objętych wykazem, należy ustalać na poziomie zapewniającym zrównoważenie podaży i popytu.

2. Ceny detaliczne, ustalone stosownie do ust. 1, powinny pokrywać co najmniej ceny transakcyjne (pomniejszone o ewentualne dopłaty importowe), prowizje agenta zagranicznego i należny podatek obrotowy. Przez cenę transakcyjną rozumie się dewizową cenę zakupu (franco granica polska lub cif port polski), przeliczoną na złote z zastosowaniem obowiązujących przeliczników.

3. Obrót osiągnięty ze sprzedaży artykułów, o których mowa w ust. 2, może być ustalony w celach podatkowych według cen transakcyjnych.

4. Różnica między ustaloną ceną detaliczną a ceną transakcyjną, powiększoną o należny podatek obrotowy oraz prowizję agenta zagranicznego, stanowi łączną marżę jednostek handlu zagranicznego i jednostek handlu wewnętrznego, dzieloną zgodnie z umową stron.

5. W szczególnie uzasadnionych wypadkach cena detaliczna może być ustalona na poziomie niższym od określonego w ust. 2. Powstająca wtedy ujemna różnica pokrywana jest, zgodnie z umową stron, z marż realizowanych w obrocie innymi artykułami.

§ 3. 1. Ceny detaliczne artykułów objętych wykazem ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Cen po zasięgnięciu opinii Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług, a ceny detaliczne, nie pokrywające cen transakcyjnych, należnego podatku obrotowego oraz obowiązujących stawek marż i prowizji — również Ministra Finansów. Jednostki handlu zagranicznego sprzedają te artykuły jednostkom gospodarki uspołecznionej po cenach detalicznych pomniejszonych o marżę i prowizję handlu wewnętrznego.

2. Ceny detaliczne artykułów nie objętych wykazem ustalają dyrektorzy jednostek organizacyjnych handlu wewnętrznego, wprowadzających dany artykuł do obrotu krajowego, w porozumieniu z dyrektorami jednostek handlu zagranicznego.

3. W razie braku porozumienia, o którym mowa w ust. 2 i w § 2 ust. 4 i 5, decyzję podejmuje Przewodniczący Państwowej Komisji Cen.

4. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen może:

- 1) upoważnić — w porozumieniu z Ministrem Finansów — dyrektorów jednostek handlu wewnętrznego, dyrektorów ich jednostek nadrzędnych lub komisje cen prezydiów wojewódzkich rad narodowych do ustalania cen detalicznych niektórych artykułów objętych wykazem,
- 2) upoważnić dyrektorów jednostek innych niż określone w ust. 2 do ustalania cen detalicznych artykułów nie objętych wykazem,

3) zastrzec do swojej właściwości — na okres przejściowy — ustalanie cen detalicznych niektórych artykułów nie objętych wykazem.

5. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen określa w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego oraz Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług tryb składania wniosków o ustalenie detalicznych cen towarów importowanych.

6. Przepisy ust. 2—4 odnoszące się do dyrektorów jednostek handlu wewnętrznego i dyrektorów ich jednostek nadrzędnych dotyczą odpowiednio zarządów spółdzielni i zarządów związków spółdzielni.

§ 4. W uchwale nr 267 Rady Ministrów z dnia 13 października 1972 r. w sprawie zasad i trybu ustalania oraz zasad stosowania cen artykułów i usług przeznaczonych na eksport i pochodzących z importu (Monitor Polski Nr 52, poz. 274) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 14 ust. 1 dotychczasową treść uzupełnia się zdaniem w brzmieniu: „Zakres stosowania cen transak-

cyjnych, cen uzgodnionych i cen cennikowych w obrocie artykułami przeznaczonymi do sprzedaży rynkowej po cenach detalicznych określają odrębne przepisy.”;

2) w § 17 ust. 1 wyrazy w nawiasie „stała cena okresowa — zbytu, hurtowa, detaliczna” zastępuje się wyrazami w nawiasie „stała cena okresowa”;

3) w § 18 skreśla się w ust. 1 pkt 1 i ust. 7,

4) w § 20 skreśla się pkt 1.

§ 5. Tracą moc:

1) uchwała nr 108 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie zasad ustalania cen na artykuły importowane,

2) uchwała nr 150 Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1971 r. w sprawie zasad ustalania cen detalicznych niektórych artykułów importowanych, zmieniona uchwałą nr 250 z dnia 18 listopada 1971 r.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

169

UCHWAŁA Nr 129 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 czerwca 1973 r.

w sprawie uprawnień dyrektorów zjednoczeń i przedsiębiorstw handlowych.

Na podstawie art. 9 pkt 1, 3 i 4 oraz art. 25 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 18, poz. 111) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała określa uprawnienia dyrektorów zjednoczeń i przedsiębiorstw handlowych, handlowo-usługowych oraz przemysłu gastronomicznego podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług, niezależnie od uprawnień i obowiązków wynikających z odrębnych przepisów.

2. Przez użyte w uchwale określenia:

- 1) „zjednoczenie” — należy rozumieć również centralę handlową oraz przedsiębiorstwo nie zgrupowane w zjednoczeniu, w którego skład wchodzi zakłady (oddziały) na wewnętrznym pełnym rozrachunku gospodarczym,
- 2) „przedsiębiorstwo” — należy rozumieć inne niż określone w pkt 1 przedsiębiorstwo zarówno zgrupowane w zjednoczeniu, jak też bezpośrednio podległe Ministrowi Handlu Wewnętrznego i Usług albo prezydium rady narodowej.

§ 2. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług ustala dla zjednoczeń i przedsiębiorstw:

- 1) współczynnik elastyczności przyrostu funduszu płac w stosunku do przyrostu dochodu czystego,
- 2) wskaźnik procentowy udziału funduszu premiowego kierownictwa przedsiębiorstw w zysku brutto,
- 3) normy odpisów z zysku przedsiębiorstw zgrupowanych w zjednoczeniach na fundusz rezerwowy zjednoczeń,
- 4) wskaźnik odpisu na fundusz na przeceny i ryzyko handlowe,
- 5) ogólne wytyczne dotyczące struktur organizacyjnych central zjednoczeń i przedsiębiorstw.

§ 3. Do dyrektora zjednoczenia należą następujące uprawnienia:

- 1) ustalanie szczegółowej struktury organizacyjnej centrali zjednoczenia,
- 2) tworzenie zakładów doświadczalnych,
- 3) ustalanie dla zgrupowanych przedsiębiorstw zadań planowych i środków do ich realizacji wraz z normatywnymi i relacjami, zgodnie z systemem ekonomiczno-finansowym przedsiębiorstw, oraz tworzenie rezerw środków,
- 4) ustalanie wieloletnich programów rozwoju branży,
- 5) zatwierdzanie założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji branżowych, nie zastrzeżonych do właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług,
- 6) przekazywanie podległym przedsiębiorstwom wiążących zaleceń dotyczących rozwiązań projektowych i kosztów inwestycyjnych,
- 7) wybór form organizacji procesu inwestycyjnego,
- 8) zatwierdzanie rozliczeń zakończonych i przyjętych do eksploatacji inwestycji branżowych,
- 9) kontrola terminowego osiągnięcia projektowanych zdolności produkcyjnych i użytkowych w obiektach oddanych do eksploatacji,
- 10) ustalanie szczegółowego asortymentu towarów proponowanych do importu w ramach otrzymanych globalnych limitów dewizowych z podziałem na poszczególne przedsiębiorstwa handlu zagranicznego i grupy towarów oraz wprowadzanie zmian do asortymentowego planu importu,
- 11) wydawanie dyrektorom zgrupowanych przedsiębiorstw zakazu zakupu artykułów wykazujących szczególnie niską jakość, produkowanych przez przedsiębiorstwa